Beküldte mosz - 2017, május 22 - 22:01

A pótlék juttatásának feltétele jogszabályban meghatározott egészségkárosító kockázatok közötti munka (a munkaidő legalább felében történő) végzése. Nem tekinthető ilyen kockázati tényezőnek a készenléti állapot és megbecsülés hiánya.

A mentésirányítóként dolgozó II. rendű felperes kivételével a felperesek az alperes kivonuló állományába tartoznak. A IV. rendű, a VIII. rendű, a XI., XII. rendű, a XIII., XIV., XVI. és XVII. rendű felperesek mentőápoló munkakörben, a XXII., XXIII. rendű felperesek, a XXVIII. és XXIX. rendű felperesek, a XXX., XXXI. és XXXII. rendű felperesek mentő-gépkocsivezető, a XXXIV. rendű felperes, a XXXV. és XXXVI. rendű felperesek mentőtiszti munkakörben állnak az alperes alkalmazásában.
Az alperes 2011. évre vonatkozóan kockázatértékelést készített, amelyben többek között A-E kategóriába sorolta az egyes munkaköröket abból a szempontból, hogy a stresszorhatásnak a munkavállaló mennyi ideig van kitéve. A készenléti állapot és felelősség pszichológiai stresszor a mentőtiszt, a mentőápoló és a mentő-gépkocsivezető esetében a mentőállomáson, a kivonulás, a helyszíni munka és a szállítás, betegátadás során az E kategóriába (a munkaidejének 76 – 100 %-ában éri stresszorhatás), míg a visszatérés idején a mentőtiszt, a mentőápoló esetében a C kategóriába (munkaidejének 51-75 %-ában éri stresszorhatás), a mentő-gépkocsivezetőnél az E kategóriába nyert besorolást.
A felperesek módosított keresetükben 2009. július 20-ától személyenként havi 20.000 forint lejárt és jövőre vonatkozó kockázati pótlék megfizetésére kérték az alperes kötelezését. Keresetük jogalapjaként a Kjt. 72. §-át jelölték meg. Az elsőfokú bíróság ítéletében 2009. július 20-ától az ítélet meghozatala napjáig, azaz 2015. október 30-áig havi 20.000 forint lejárt kockázati pótlékot ítélt meg a felperesek keresetének megfelelően, míg az ezt meghaladó, a jövőre vonatkozó kockázati pótlék iránti keresetet elutasította. Az alperes fellebbezése folytán eljárt másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét nem érintve a fellebbezett részét helybenhagyta.
Az alperes felülvizsgálati kérelme az alábbiak szerint részben megalapozott.
A felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei tehát a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az erre vonatkozó jogi álláspontját részletesen kifejti, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozását, indokait is ismerteti. Amennyiben a fél a felülvizsgálati kérelmében több, egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell a fent meghatározott tartalmi követelményekkel.[1/2016. (II.15.) PK vélemény 4-6. pont].
Ebből következően kizárólag az eljárási jogszabálysértésként hivatkozott Pp. 163. § (1) bekezdés, 177. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés, anyagi jogi jogszabálysértésként pedig a Kjt. 72. § (1) bekezdés a) pontja, Mvt. 54. § (2) bekezdése, és a 33/1998. (VI.24.) NM rendelet 5. számú melléklet 1. pontja alapján vizsgálhatta felül a jogerős ítéletet, figyelembe véve az alperesnek a jogszabálysértésre vonatkozóan előadott jogi érvelését. Erre tekintettel a Kúria a mentőtiszt, a mentőápoló és a mentő-gépkocsivezető munkakörű felperesek munkavégzése során jelentkező pszichoszociális kockázatoknak a Kjt. 72. § (1) bekezdés a) pontja alapján értékelt vizsgálatát végezhette el. Az alperes felülvizsgálati kérelmében az első fokú ítéletnek a törvényszék által helyes indokai alapján helyben hagyott, a II. rendű felperes keresetét megalapozó jogi érvelését kifejezetten nem támadta. Annak megállapítása, hogy a felpereseket ért egészségkárosító kockázati tényezők közül melyek azok, amelyek a Kjt. 72. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt illetménypótlékot megalapozzák, jogkérdésnek minősül. A pótlék juttatásának feltétele ugyanis jogszabályban meghatározott egészségkárosító kockázatok közötti munka (munkaidő legalább felében történő) végzése.
A felülvizsgálati kérelem alappal kifogásolta, hogy a törvényszék a tengelyen töltött időre vonatkozóan félreérthető megállapítást tett. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperesek munkaidejét az általuk munkakörükhöz kapcsolódóan ellátott tevékenység alapján tengelyen, illetve mentőállomáson töltött időre lehet osztani. A tengelyen töltött időnek a riasztást követően a mentőállomásról történő elindulástól az oda visszaérkezésig eltelt idő minősül. Az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy a szakvélemény megállapításai szerint a peresített időszakban a felperesek havi munkaidejének legalább a felében az egészségkárosító kockázati tényezők nem azonosíthatók, ugyanis a legtöbb hónapban „a tengelyen töltött idő (a teljes szolgálati időhöz viszonyított arány havi bontásában) átlagosan a 30 %-ot sem éri el”.
Az alperes kockázatértékelésében az egyes munkakörökben a készenléti állapot és felelősség pszichológiai stresszornak történő kitettség mértékének meghatározása nem azt jelenti, hogy az adott kockázat az ott meghatározott időtartamban ténylegesen felmerül, hanem csak azt, hogy a munkaidő ennyi százalékában jelen lehet.
A bíróságok jogszerűen vették figyelembe a pszichoszociális kockázati tényezők megállapításakor a 33/1998. (VI.24.) NM rendelet 5. számú mellékletében felsorolt tényezőket, így a mentőápoló, a mentőtiszt, a mentő-gépkocsivezető munkakörű felperesek esetében a felelősség és a döntés szükségessége stresszorhatásokat. Tévesen, az Mvt. 87. § 1/H. pontja általános megfogalmazása kiterjesztő jogértelmezéssel fogadták el azonban az alperes kockázatértékelésében megjelölt készenléti állapot és megbecsülés hiánya pszichológiai stresszorokat a pótlék alapjául szolgáló egészségkárosító kockázatként, mivel e tényezők jogszabályban nem meghatározottak.
Emiatt, valamint T.K. szakértőnek a felelősség és a készenlét munkaidő 100 %-os lefedettségére vonatkozóan tett előadása téves, az írásbeli szakvéleménnyel és a szakértők tárgyaláson tett megelőző, és azt követő nyilatkozataival ellentétes értelmezése folytán az eljáró bíróságok tévesen következtettek arra, hogy a mentőtiszt, mentőápoló, mentő-gépkocsivezető munkakörű felperesek a szolgálatteljesítési idejük több mint 50 %-ában pszichoszociális, azaz egészségkárosító kockázatnak vannak kitéve, és ez alapján a Kjt. 72. § (1) bekezdés a) pontja szerinti illetménypótlékra jogosultak. *A pótlék juttatásának feltétele jogszabályban meghatározott egészségkárosító kockázatok közötti munka (a munkaidő legalább felében történő) végzése. Nem tekinthető ilyen kockázati tényezőnek a készenléti állapot és megbecsülés hiánya.*
A fentiekre tekintettel a Kúria a törvényszéknek a II. rendű, mentésirányító munkakörű felperes javára illetménypótlékot és

perköltséget megítélő elsőfokú ítéleti rendelkezést helybenhagyó, a II. rendű felperes részére fellebbezési perköltséget megállapító és e felperes keresetére eső első és másodfokú illeték viseléséről hozott rendelkezését a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta, míg a többi felperesre vonatkozóan hozott elsőfokú ítéleti rendelkezést helybenhagyó döntését – a perköltség, az állam által előlegezett költség és illeték viselésére vonatkozó rendelkezésekre is kiterjedően - a Pp. 275. § (4) bekezdés alapján hatályon kívül helyezte, e körben az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és e felperesek keresetét elutasította.

Budapest, 2017. április 19.

A Kúria Sajtótitkársága

http://kuria-birosag.hu/hu/sajto/tajekoztato-kuria-mi-tanacsa-altal-targyalason-elbiralt-mfvi102692016-szamu-ugyrol-kockazati
Like

- up
  52%
- down
  48%

- A hozzászóláshoz be kell jelentkezni
- Print
- 4783 olvasás